

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

R. P. Thomæ Tamburini È Societate Jesu Opera Omnia

Tamburini, Tommaso

Lugduni, 1689

Capvt I. Quid sit & ex qua Confessione oriatur, Sigillum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78172](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78172)

de penit. sect. 6. n. 76. quidquid dicat Portella & Diana citati ibidem ab eodem num. 95. Ratio est, tum quia nemo potest commutare præceptum Superioris, etiam in melius: v. g. non potest fidelis commutare auditionem Missæ die festivo in opus quodlibet illa auditione excellentius; quia non est Superior: tum quia in casu nostro illud opus, quod à Confessario imponitur, elevatur virtute clavium, ad hoc, ut sit opus Sacramenti; non verò illud à te susceptum.

16 Dices. At est sententia probabilis, quod quilibet possit sibi commutare votum in opus æquale, vel saltem in melius. Respondco. In voto ipse vovens est loco Superioris sibi legem voti imponens: & opus ex voto non debet elevari virtute clavium: quæ aliter se habent in casu penitentiarum, ut dictum est.

§. II. An alius Confessarius possit commutare penitentiam, audita Confessione.

17. **P**otest esse difficultas, vel Primò de Confessore æquali, hoc est Confessore, qui valet absolvere eadem peccata, quæ potuit prior. Secundò de Confessore inferiori, hoc est, qui non valet absolvere eadem peccata, quia scilicet sunt reservata, quæ tamen potuit prior, quia erat vel Superior vel delegatus ad reservata.

18. Quoad Primum, Confessor secundus æqualis, si audiat eandem Confessionem; quam audiit prior; potest commutare. vel minuire penitentiam. Ita Suar. disp. 28. sect. 20. num. 4. & communiter Recentiores. Ratio est, quia secundus Confessor succedit loco prioris; quare sicut prior poterat minuire Penitentiam à se datam sic poterit hic posterior.

19. Quoad secundum, licet probabilius sit cum Delugo disp. 25 de penit. sect. 6. n. 103. non posse, quia inferior non potest, propter limitationem absolvendi, quam habet, succedere loco Superioris: tamen, quia ablata reservatione per primam absolutionem, jam illa peccata non sunt ulterius reservata: potest dici quod jam inferior, respectu istius penitentis, habet sufficientem iurisdictionem, & consequenter, ex Vasquez, Henr. Navar. citatis à Delugo ibid. n. 104. poterit, audita Confessione, etiam & hic commutare vel minuire penitentiam.

§. III. An possit alius Confessarius commutare penitentiam, non audita Confessione?

20. **C**ertum est ex Delugo ibid. n. 100. posse secundum Confessarium declarare primam penitentiam non obligare, quando erat irrationabilis, vel quando postea, casu aliquo, est irrationabilis reddita. Immo id poterit quilibet vir doctus deliberare: quia non est actus iurisdictionis.

21. Difficultas igitur est, an quando alius Confessarius, sive Superior, sive iuxta paulo ante dicta, inferior, velit commutare, vel minuire penitentiam, id debet semper facere, audita iterum Confessione peccatorum, pro quibus fuit imposita.

22. Dico: licet probabilius sit cum Vasq. Suar. Fil. liuc. Delugo, Fernandez, Coninch. Reginal. citatis ab eodem Delugo lib. cit. n. 108. debere id facere, audita iterum Confessione; tamen est etiam probabile posse, non audita. Sic Navarrus, Toletus, Sà, Rodriguez Valerus, alique; quos citat sequiturque Diana parte 1. tr. 15. ref. 3. Ratio est, quia secundus Confessarius, cum sit Medicus, & Index penitentis; potest de tota simul causa, iuxta præsentem penitentis dispositionem, iudicare, prout magis videbitur expedire. De tota autem simul iudicat quando, nulla repetita Confessione, iudicat nunc non expedire talem penitentiam.

23. Ex quo sequitur, quod iustam ob causam, cum scilicet penitens secundo Confessario dicit se vel non posse, vel difficulter posse penitentiam explere; immo cum ipse Sacerdos advenit penitentem non implevisse,

timetque non impleturum; posse prout magis mino expedire ipsi videbitur, si non ob aliam rationem certè ad faciendum usum tanti Sacramenti, commutare penitentiam.

24. Idque non solum intelligo de penitentia vindicativa, hoc est satisfactiva pro peccata penitendo in aliam Medicinalem, & præservativam: deinde penitens videbitur, commutatio fiat. Ita Bonacina penit. disp. 3. q. 4. sect. 3. p. 3. n. 5.

Num hic addit Io. Valerius in diff. vir. for. 2. lib. diff. 13. hoc est, posse eundem Confessorem commutare penitentiam, etiam sine causa: quia sicuti fuit in arbitrio (intellige rationabili) illam potestatem, tam commutare; cum unaquæque res per causas suas per quas nascitur, per eandem dissolvatur: petitur commutatio ab alio Confessario, requiritur modo iam dicto.

§. IV. Quando commutari penitentia debet.

25. **S**uperest jam querere quando fieri debeat commutatio: in ipsa secunda Confessione, an post extra confessionem?

In quo certum sit, eundem Confessarium potest etiam à longissimo tempore: Ita Salas, quem sequiturque; Delugo de pen. disp. 25. sect. 6. n. 113. Ratio est, quia talis commutatio, cum pertinet ad iudicium ipsius Confessoris; semper faciet votum præterita Confessione; atque adeo censetur penitus ad idem Sacramentum, & fieri intra illud: ut enim satisfactio, quæ exhibita post longum tempus, non unum cum præcedente Confessione.

26. De alio, seu secundo Confessario certum non potest extra Confessionem commutare penitentiam, nisi alio iniunctam. Sic Delugo de pen. disp. 24. sect. 6. n. 110. Ratio est, quia Sacerdos non est Index, nec ullam habet potestatem, nisi dum est in hoc tribunal, sed modo censetur esse talis, nisi dum administrat Sacramentum, ergo, &c.

27. Dices. At votum commutari potest, alio modo à Censuris fieri item potest, extra Sacramentum. Respondeo: posse quidem quia id dependet, ex eodem ibid. solum à potestate, quam habet summus Pontifex, quæ aliquando communicat aliis: at commutatio penitentiarum procedit ex potestate Sacramentali, ut etiam est.

APPENDIX
AD METHODVM EXPEDITÆ

Confessionis P. Thomæ Tamburini, Societatis Iesu.

DE SIGILLO EIVSDEM.

Appendicem de Sigillo Confessionis Sacramenti instituo, quam præcedenti Confessionis meæ convenire, mihi per amice significavit R. P. Thomas Tamburinus, Societatis Iesu, meamque lucubrationum benemerentissimus Mæcenas. Eiusmodi nutus pro iussionibus habeo.

C A P V T I.

Quid sit, & ex qua Confessione oriatur Sigillum.

1. **S**igillum, de quo hic agimus, est obligatio, quæ quis obstringitur rem in Confessione Sacramentali auditam alto silentio prorsus obvolvere, & quæ

Sigillo munitam habere. Ita Vasq. Hentiquez, Coninch. max citandi. Differt à secreto naturali præsertim in eo, quod in hoc nonnulli se offerunt casus, in quibus ipsi negligi potest. immo & debet, at in Sigillo Confessionis nullus omnino huiusmodi casus agnosci potest.

1. Dixi (in confessione sacramentali) in ea enim & sola inducitur hæc obligatio, idque ex jure positivo Christi, qui merito in eo Tribunali allata arctissimo silentio premenda voluit, ne odiosa redderetur Confessio, neve Fideles ab illa transversum, ut aiunt, iungant retardarentur. Ita Vasq. de penit. 93. art. 4. dub. 1. n. 10. Hentiq. lib. 6. c. 19. n. 3. Coninch. de pen. d. 9. dub. 2. n. 34.

2. Fiet autem odiosa, etiam quando, veluti indeterminate, ea Penitentem offenderet: offenderet autem, si in aliquo tandem casu possent audita in Confessione profecti, licet enim hic casus ad penitentem tunc forte non spectaret; tamen timet, quod aliquando ad ipsum pertineret, merito eundem à Confessione revocaret.

3. Ex dictis habes; si quis alicui extra Confessionem, & sine ordine ad illam sua peccata narret, suave oculta negotia sub Sigilli Confessionis pacto communicet: tametsi ex utraque parte admitatur conventio: habet, inquam, non teneri ad Sigillum, sed ad secretum naturale dumtaxat. Idem erit si Confessionem illicitas coram Sacerdote, à quo scis te absolvi non posse, sive quia jurisdictione careat, sive quia tibi voluntas deest suscipiendi Sacramentum penitentiae; sed vel loquendi vel convitiandi Confessarium, vel eundem excitandi ad aliquod crimen, vel agendi quid simile. Ratio horum est illa, quia in hisce casibus res in Confessione Sacramentali excepta nequaquam est.

4. Contra, adest obligatio Sigilli quocumqueque confitetur quis sub spe doloris, pro ut oportet, concipiendi, licet Confessionis initio fortasse co fuerit animo delictorum: & in universum, quocumque quis, sive valide, sive invalide, clavibus Ecclesiae se subiicit, animo Sacramentum suscipiendi. Ratio est, quia ex ea voluntate, qua aliquo tandem modo intenditur absolutio Sacramentalis, fit, ut cognitio ratione illius conquesta, non nisi ex vi Sacramenti conquesta censeatur.

CAPVT II.

Quanta sit obligatio Sigilli.

1. Tanta est; ut in nullo prorsus casu, etiam ob quam Confessoris iustam defensionem, etiam ob quocumque penitentis bonum, nisi ex eadem penitentis (utpote in cuius favorem induta est) expresse, libereque consensu violari possit. Ita Delugo de penit. d. 23. sect. 5. n. 115.

2. Violatur autem absque dubio, si de auditis in Confessione Confessor sermonem misceat cum altero à penitentem nam si de iisdem, cum eodem penitente colloquitur: dicam c. 5. Consensus insuper expressus esse debet, sive verbo detur, sive facto. Sic Sagund. d. 2. c. 1. præp. lib. 6. c. 1. n. 14. alique max citandi, facto inquam, cum Bonacin. de pen. d. 5. q. 6. sect. 5. p. 4. n. 10. quod consensus actuali aequipolleat: quale esset si penitens extra Confessionem inciperet loqui de re allata in Confessione: postea enim & tu prosequi, cum ipsum incipere sit expectata confessio: Quare non sufficit tibi persuadere auditorum notionem minus ingratam fore penitenti, id enim retardaret à Confessione, cum possit semper in quod ingratissimum est. Libet item consensus etio. Sic idem, & Hentiq. lib. 3. de penit. cap. 23. num. 1. sine non ergo dolo, non minis, non metu reverentia extortus; nam secus prinde esset in ordine ad mores, ac si nullus assensus præcessisset. Quemadmodum autem libet non est penitenti licentiam concedere revelandi; sic & concessum, cum libuerit revocare, liberum eidem esse

Paris I.

non est ambigendum. Sic Sà genuinus v. Confessor. n. 3. 2. expurg. n. 30. Sag. l. c. n. 18. Laym. lib. 5. Tr. 6. c. 14. n. 15.

3. Si casuspiam, immo regni extremum urgeat delictum, patefacere non licet criminolum penitentem: Solum, instante gravi alicuius periculo, potes: & juxta charitatis regulas alstringeris generatim admonere eum, ad quem pertinet; modo non subit periculum quidpiam contra penitentem suspicandi. Quod autem arceus sit penitens ab absolutione, nisi, si possit, obviet vel per se vel per alium similibus periculis, pro certo est. Prudens dico (penitens:) nam utrum Confessario incumbat in se, ex licentia penitentis, suscipere ejusmodi onus obviandi, disputavi supra in Metho. do Confess. lib. 3. c. 9. §. 4.

5. Præterea si de peccato noto in Confessione, vel à supremo ipso iudice, interrogeris, illud negare etiam cum juramento, intellecta aliqua mentis restrictione potes & debes; quamvis, sine ulla omnino restrictione interna, loqui jubeat, qui interrogat. Ita Doctores citate & passim.

6. Denique, si Confessor forte peccavit dum alicuius Confessionem excepit, nec possit ejusmodi suum errorem confiteri, nisi suo penitente detecto, potest, obligaturque non integre confiteri: enarret cætera peccata, aleat de hoc, donec detur copia Confessoris, qui penitentem non cognoscat; arctiorem enim obligationem, inducit Sigillum, quod bonum universale spectat, quam integritas materialis Confessionis.

CAPVT III.

Quenam cedant sub Sigillum.

Peccata, laus, Confessio, penitentia imposita.

1. Certum est Primo, omnia mortalia etiam in universum, & omnia venialia sigillatim, si significetur penitens, cadere sub Sigillum; non vero venialia, generatim. Ita Doctores citati, & passim. Ratio illius est, quia sic redditur Confessio odiosa, cum ea de penitente sciri, in ipsius injuriam redundare, vel soleat vel possit. Ratio huius est, quia nulla in hoc apparet injuria: cum per se notum sit, ut qui confitetur; talem aliqua venialia confiteatur. Id tamen persæpe periculo expositum esse fateor, ut si in concursu v. g. duorum, dum files de uno, sic prædices de altero, Hic non est confessus nisi venialia, idemque evenit non raro si unum tantummodo laudes; tacendo enim de altero videris de eodem aliquid gravis momenti cognovisse. In concursu (inquam:) nam scotism non facile apparet tale periculum, si quis in hanc formam proferat. Hic mihi confessus est multa, vel gravia venialia. Sigillum frangit, quia id cedit in vituperium tandem aliquid penitentis. Ita Hurtad. de pen. d. 12. diff. 4. alique. Immo si quis nem confessus sit secreto, & tu palam dicas, Hinc mihi est confessus; vercor cum Reginal. T. 1. lib. 3. c. 4. num. 54. ne al Sigilli fractionem accedas cum id ingratum supponitur penitenti; & forte ejus consuetus Confessor, vel alij, quid grave de ipso suspicabuntur, ex eo judicio quod alium à suo clanculum adierit. Huc reducitur, si Confessor revelet penitentiam penitenti impositam, vel publice peragendam imponat, seu gravem, id est quæ consuevit injungi pro mortali, qualis nunc esse (ait Diana Tr. 11. ref. 31.) corona Beatissimæ Virginis, non vero unicum Misere: quia hoc loquendi modo præbatur, ut dictum est, occasio grave quidpiam adversus penitentem suspicandi.

Peccata in genere, ut audita, & quid ut audita in tali loco

2. Non erit autem contra Sigillum peccata audita, etiam signatè ut in Confessione audita, absque

E. 4. 110